

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy hóra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.,
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

M. kir. honvédség

Pécs, 1897. február 26.

„Welche Wendung!“ kiálthatott fel tegnap Fejérváry báró, honvédelmi miniszter, a mikor tárcáját a megszavazott milliókkal összepakkolva, a múlt évbéli szenvedésekre gondolt.

Tavaly egy hétig tartó budgetvitája volt a snájdig generálisnak, és milyen vitája! Milyen kemény lövegeket vagdaltak a fejéhez, úgy hogy szégyenletében kénytelen volt a honvédtiszteket kitiltani a képviselőház karzatáról. Az idén pedig két óra alatt készen volt a tisztelt Ház a honvédelmi miniszter egész költségvetésével, általánosságban úgy, mint részleteiben. A mondva csinált kormánypartii obstrukciót mintha ketté vágták volna, a kormánypartii óriási táborából, ahol pedig bizonyára a katonaviselt reserve-lieutenantok, tehát katonai szaktekintélyek egészen új serege lappang, egyetlen hang sem mukkant, mert hát ki volt adva napiparancsban: „Maul halten!“

Megmutatták már az ifju mamelukok, hogy tudnak ők beszélni, ha megkapják rá az atyai kormánytól a kegyes engedelmet, de hát a szokatlan szólásszabadság egy kissé megrészegítette őket s neki rontottak egymásnak, mint a fiatal csikók, ha szabadjára eresztik őket a pázsiton. Ez

még megjárta a földmívelési tárcánál, ahol emberben, lóban nagy kár nem eshetik, akárhogyan rugdalózzanak a tisztelt szónok urak, de a honvédelmi tárca, az már egészen más dolog; ott nagyon kényes kérdések kerülhetnek szőnyegre, a melyek nemcsak idehaza, hanem még Bécsben is okozhatnak fejfájást.

Ne ingereljük tehát az alvó oroszánt, a passzív ellenzéklet kormánypartii szóáradattal, hanem bevont vitorlakkal iparkodjunk észrevétlenül átsiklani a honvédelmi tárcának örvényekkel és lappangó sziklakkal telt veszedelmes vizein.

És a manőver fényesen sikerült; az a kis csetepaté, amit az akcióba lépett ellenzéklet a látszat kedvéért rögtönöztek, olyan lapos, olyan elkoptatott volt, hogy szinte szánalmas látványt nyújtott. Hogy a honvédségnek nincsenek műszaki csapatai és tüzérsége, az nagy baj, nem is lehet ezt elégszer felpanaszolni, de talán ennél is nagyobb baj az, hogy honvédségünknek nincsen meg ma már, a mije megvolt kezdetben: magyar nemzeti szelleme. Aztán nincsen-e nagyobb baj annál, mint hogy a huszárkaplárok káromkodnak és hogy a honvédeket templomba kommandirozzák?

Valóban szégyen gyalázat az ellenzékletre, hogy a vitát ilyen mederben folytatta; ezért bizony kár volt még két órai időt is elpocsékolni, hadd lett volna meg

az öröme Fehérvárynak, hogy budgetje egy szőnyi hozzászólás nélkül került ki a civilbagázs körme közül.

Pedig mennyi keserű igazság várt feltárára. Ha valahol, úgy a honvédség kérdésénél látszik meg, hogy a hatvanhetes kiegyezés kérdésében Deák Ferenc volt az idealista és Kossuth Lajos a hidegen számító politikus. Deák azt mondta, hogy a kiegyezés az a szilárd sziklaalap, a melyen lábunkat megvetve vivhatjuk ki lassankint állami önállásunk és függetlenségünk teljes birtokát; Kossuth pedig azt jövendölte, hogy a hatvanhetes kiegyezés az a lejtő, a melyen a nemzet mind jobban gurul az osztrák birodalomba való beolvadás felé, a mi előbb-utóbb be is fog következni.

Nos, melyiknek volt igaza? Csak a honvédséget kell figyelemmel kíséreni, hogy erre minden elfogulatlan szemlélő megtalálja a helyes feleletet.

Megalkottuk 1868-ban a m. kir. honvédséget abban az édes reményben, hogy ez fogja képezni magvát a majdan felállítandó magyar hadseregnek; dédelgettük ezt az intézményt, s míg a közös hadsereg követeléseit iparkodtunk a lehetőség szerint leszállítani, addig a honvédelmi miniszter soha sem tudott annyi pénzt kérni, a mennyit a honvédség fejlesztésére készséggel meg ne szavaztunk volna. Persze

A „Pécsi Figyelő“ tárcája

Egy cserkő története.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Vajjon ki ne ismerné a Pécs-Bánya-telep felé vezető utat s ki ne ismerné azt a rét szélén álló téglaszobrot, melyet „szamárkut“-nak neveznek s mely a tikkasztó meleg nyári napokon az arra járóknak, kirándulóknak friss italt szolgáltat?

Ebbez a kúthoz igen sok regényes dolog fűződik, melyek közül feljegyeztem a következő történetet:

Régen, tán 1727-ben történt, hogy egy gazdag pécsi földbirtokos felfogadott egy Kincsey Mátyás nevű bérkocsist, hogy vigye el Törökországba. (Mert tudvalevő dolog, akkor még nem volt vasut, sem pedig bicikli Magyarországon.) Megbeszélvén a feltételeket, megkötötték a szerződést s másnap kora reggel elindultak a végtelen hosszúnak látszó utra s éppen három hónap és tizen-négy nap alatt értek oda. Ott a magyar földbirtokos kifizetvén tartozását a bérkocsisnak, azt mondá: ha tetszik, marad; ha nem, mehet.

Kincsey azonban, kinek egy cseppet sem tetszettek a turbánországnak lakói, sem azok szokásai, elhatározta, hogy másnap

reggel, ha fáradt lovai új erőre vergődtek, naza megy.

Beszállt tehát egy kisebb vendéglőbe, hoi lovait kifogta s ellátta abrakkal, szénával; ő maga is uzsonnázott s egy ideig el üldögélt a kerek asztal mellett kávéját szűr csölgetve.

A szomszéd asztalnál ült három csauz, kik — úgy látszott — nagyon érdeklődtek az idegen gyauro iránt.

— Te — szól az egyik közülök — ha ez pécsi ember volna, rögtön elvezetném a vezir elé, mert hisz tudjátok, hogy Kara Musztafa nagyon szeretne egyetmást meg tudni Pécs városáról, a hová annyi édes emlék fűz bennünket.

— Szóltsd meg — mondá a másik — bosnyák nyelvünkön s ha pécsi, úgy bizonyára megérti, hisz Pécssett nagyon sokan beszélnek a bosnyák nyelvet.

Erre felkelt az előbbi csauz — barát ságos arcot mutatva — Kincsey asztalához menve, kérdi:

— Kaži samo brate: nisi ti iz Pečuha? (Mondd csak barátom, nem vagy te pécsi?)

— Takoje, Gospodine, iz Madžarske, Pečuh varosa sam dosao amo. (Ugy van uram, Magyarországon, Pécs városából jöttem én ide.)

— Hát mondd csak barátom — folytatja a csauz — mi ujság van Pécssett, hogy néz ki a mi volt kis paradicsomunk, nagy

épitményeink, erődeink nincsenek-e elpusztítva, áll-e még a tettyei vár? stb. stb.

— Igen áll, uram, nem is fogják azt lebontani, hanem meghagyják emlékek. A természet keze kiméletesebben bánik velük, mint egykor az emberek. S több szép dolgot mondott el a törököknek Pécssett hagyott emlékeikről.

— Derék ember vagy s most már hiszem, hogy Pécsről jöttél — mondá a csauz — hanem neked a nagy Kara Musztafa elé kellene jönnöd s ha neki elmondanád mindezeket, bizonyára megajándékozna sok arannyal, mert ő nagyon érdeklődik Pécs állapota iránt. Eljössz-e a vezérhez?

Kincsey csodálkozva nézett reá s nem tudta felfogni, hogy miért akarja őt éppen a nagyvezir elé vinni ez a csauz, hisz azért, ha ily jelentéktelen dolgot elmond, nem érdemelné meg, hogy arannyal fizessék.

Mig így töprengett magában Kincsey Mátyás uram, a csauz nyugtalankodni kezdett s szinte gyanussá vált modora s hangja, mikor újból megszólalt:

— Ismered-e azt a helyet Pécssett, ahol a „piri voda“ van? (A törökök a mostani „szamárkutat“ nevezték így.)

— Piri voda? — kérde Kincsey kissé elgondolkozva. — „Piri češma“-nak hívjuk mi azt.

— Igen, igen, piri češma, az egyre megy. Ismered tehát azt a helyet?

mindezt a kormánypárt is azért tette, mert az is a honvédségben látta a nemzeti eszményképet, a magyar nemzeti haderőt tejlődni.

S mivé lett a hetvenes években ennek a várakozásnak meg is felelő nyomokon indult honvédségünk? Jött egy k. u. k. generális és átgyurta ezt a magyar nemzeti haderőt a fegyveres erőnek kiegészítő részéből, a minek a törvény mondja, a közös hadsereg kiegészítő részévé. Fehérváry alatt a honvédség megszűnt a hadsereg támogatására hivatott külön haderő lenni, s lett belőle a csupán támogatásra igényt tartható közös hadseregnek beolvasztott alkotó eleme.

A honvédség már a nagyobb hadgyakorlatok alatt sem képez magasabb taktikai egységet, hanem be van osztva a közös hadsereg dandáraiba, hadosztályaiba és hadtesteibe; a mozgósítás esetére szóló ordre de bataille pedig a honvédséget egyenesen a közös hadsereg kombinált taktikai egységeinek alkotó részévé tette, úgy hogy az esetleg mozgósítandó egyik-másik közös hadtest mozgósításában már benne foglaltatik az abba a hadtestbe osztott honvédsapat-testek mozgósítása is.

Ebből következik aztán, hogy pl. a magyarországi hadtestek mozgósítása esetén fegyverbe szállítatik nemcsak a magyar serezek legénysége, hanem az egész magyar honvédség is, míg Ausztriában még az ottani közösnek nevezett haderő is tovább élvezi a béke áldásait.

Másik, közjogilag veszedelmes következménye pedig ennek a beolvasztásnak az, hogy a honvédségnek az ország határain kívül való alkalmazása, amit a törvény pedig kivételnek statuált, szabálylává válik, mert minden külföldre dirigált hadtesttel vele jár a hozzá beosztott honvédség is.

Mindez fényes eredményt képezhet annak az osztrák generálisnak a szemében, akit erre a célra a magyar kormányhoz

kivezényeltek, de örök sérelme a magyar nemzetnek, amely a közös hadsereg egy jelentékeny kiegészítő részének a költségeit egészben viseli, csak azért, mert azt a kiegészítő részt honvédségnek nevezik.

Minek is hát az ilyen csapatoknak még külön tűzértség is? Hiszen háboru esetén ezek teljesen beleolvadnak abba a hadseregbe, a melynek már van jó tűzértsége; az ágyu pedig, a mi kedves honvédségünk szellemes megjegyzése szerint, csak egy irányba lő, akár magyarul, akár németül kommandozzák is.

Az osztrák katonai copf teljes pompájában ragyog ebben a mondásban!

Csak az ágyu irányítása legyen helyes, mit törődik azzal a bölcs hadvezérel, hogy a „kanonenfutter“-nek szánt nyers „anyag“, a buta legénység szívesen viszi-e a bőrét a vásárra s magyar vagy német vezényszóra lelkesül-e jobban; mindez a vitéz generális uraknak csak schmarn!

Pedig hát azoknak a zöld tollas hadvezéreknek is lehetnének ám tapasztalataik affelől, hogy az ágyu magyar vezényszóra nem mindig abba a irányba lő, a melyet megszokott a német kommandó alatt.

H i r e k.

Pécs, 1897. február hó 26.

Ritka alakító tehetség.

Coulon mult század vége felé született Franciaország egyik kisebb városában. Atyja gyógyszerész volt, míg ő maga orvosi tanulmányait végezni ment Páriába. Oly kiváló utánzó képességgel bírt, hogy vele szerencsés-jét alapította meg. Alibert hírneves sebész, ki pártfogója lett, gyakran elvitte őt betegekhez s a felügyelete alatt álló kórházba is. Alibertnek az volt a szokása, hogy a beteg szoba ajtajánál megállt és anélkül, hogy belépett volna, minden egyes elfoglalt ágyra rámutatva, e szót „Ipéca,“ „Ipéca,“ „Ipéca,“ háromszor ismételte, mire a betegek külön

és összesen „Ipéca-cuanhá“ t (hánytatószer) kaptak.

A következő szobában ismétlődött e jelenet, azzal a különbséggel, hogy itt más gyógyszer rendelt a betegeknek.

Coulon mesterileg tudta Alibert sajátosságait utánozni, néha benézett egy-egy betegszoba ajtaján s jóltevőjének hangját, arc kifejezését, mozdulatait utánozva, elrendelte a végzetes „Ipéca“-t úgy, hogy aztán a később belépő valódi Alibertet azzal fogadták a betegápolók, hogy hiszen már kiadta a szükséges rendeletet.

Alibert ilyenkor rendszeren fejesevélva távozott és csodálkozott feledénysége, illetve szórakozottsága fölött.

Alibert kötelessége volt XVIII. Lajos lábát naponként bekötözni, a mit tennie nem valami kellemes feladat volt. Azonban az udvari sebészi állás, keresett volt; Alibertet a király ajándékokkal halmozta el, rendjelekkel tüntette ki, amiért aztán Alibert igyekezett is a reá rótt kötelességnek a lehető legjobban eleget tenni. Egy fiatal orvos segédkezett neki naponként, az adta kezébe a szükséges kötést, kenőcsöt s más efféle

Ez Coulon volt.

A király megszerette a fiatal orvost, ki satyrikus és philosophus volt egyaránt. Egy ízben Alibert felemlítette a király előtt a fiatal orvos kiváló alakító tehetségét s mialatt beszélt, hátamögött Coulon, mesterét utánozva tehetségének oly sikeres mutatványát adta, hogy a király hangos nevetésbe tört ki s ezentul megkivánta, hogy a hozadalmas és kínos napi gyógykezelést Coulon tréfáival rövidítse meg. Habár sok udvarhölgynek s udvari hivatalnoknak volt háziorvosa, nem sokára lemondott e tisztségről s nem volt egyéb teendője, minthogy naponként a királyt látogatta meg, ki őt már nem is tudta nélkülözni. Ha kérdezte a király, hogy kivel találkozott az előszobában, akkor Coulon nem tett egyebet, minthogy az illető tartását, járását utánozta, a nélkül, hogy egy szóval is adna magyarázatot. Csak ha a királyi család valamely tagjáról volt szó, kérette magát s akkor is különbséget tett az ifjak s idősebbek között.

Különösen szerencsésen tudta alakítani az orleansi herceget, a későbbi Fülöp Lajos királyt, ki egy napon így szólt hozzá:

— Beszélj tehát a vezérnek Pécs városáról — nógatta Abdakier Kincseyt.

— Kérdezzon a nagyvezir — fordult most Kara Musztafához Kincsey — minden kérdésére pontosan fogok felelni.

A nagyvezir most hozzáfogott a vallatáshoz s Kincsey ígeretéhez híven, minden kérdésre a legnagyobb pontossággal felelt. Mikor már kifogyott a kérdésekből, kívánsága ki volt elégitve, zsebébe nyult s néhány aranyat csusztatott kezébe s intett, hogy távozhatnak.

— Megbocsáss nagyvezir, hatalmas ur, de valamit mégis kifelejtettél a kérdésekből — mondá Abdakier. Nem kérdezted meg tőle, hogy ismeri-e a „piri vodá“-t, a mely mellé atyám egy nagy emlékkövet tett a jobb időkből!

A vezir szeme erre felvillant, rögtön Kincseyhez fordult s kérdé:

— Igaz, hát ismered-e a nevezett követ, mely mellé egy malomkőforma van téve?!

— Igen, ismerem, hatalmas vezir, jó hideg víz van ott; a kövön pedig az ottani szőlőkbe dolgozni járó emberek a kapájokat élesítik.

— Ah! mi a fránya! Kapákat élesítenek rajta!? — kacagott a vezir.

— Ugyvan, nagyvezir — mondá Kincsey — ki örült, hogy a hatalmas Kara Musztafát megneveztette.

— Nos hát! Abdakier, szeretnéd-e azt az emlékkövet otthon tudni?

— Bizonyára ismerem — mondá Kincsey Mátyás.

— No, hát akkor jöjj el a nagyvezirhez s Allahra mondom, nem fogod meg bántani, mert gazdag ajándékkal fogsz tőle távozni.

(Bevalljuk, hogy Kincsey Mátyás uram — már a nevérdől következtetve is — nagyon kincsvágyó ember volt s így bizony nem csoda, hogy a kilátásba helyezett pénzajándék bökte az oldalát. Elhatározta tehát, hogy elmegy a csauzzal a vezirhez.)

Mikor Kincsey közölte vele elhatározását, az gyermekként örült s nevetett, összevissza ölelgette, csókolgatta. Azt hitte, megbolondult, meg akarja enni. Indignálódva kelt fel helyéről s ott akarta hagyni ölelő társát. A csauz azonban galléron ragadta s a fülébe ordított:

— Ne félj te hitetlen gyaúr, nem va gyok emberevő s nem lesz semmi bántódásod, de a vezir elé el kell jönnöd s ha szép szerével nem jössz, erővel elviszlek!

Kincsey e nem várt kemény hangoktól annyira megijedt, hogy menten megigért mindent, amit kértek tőle. Miután a csauz ellátta többrendbeli tanáccsal — t. i. hogy miként viselkedjék a vezir előtt — karonfogta s vezette ki a vendéglőből. Az utcán, a merre haladtak, mindenütt az általános bámulat tárgyát képezték s többször lehetett hallani ilyen s ehhez hasonló megjegyzéseket:

— Ah! nini! Az Abdakier (ez volt a csauz neve) egy kutyahitű gyaúr vezet a karján! Gyalázat!!

Abdakier azonban mit sem törődött ezekkel a megjegyzésekkel, hanem inkább még jobban szoritotta magához Kincsey karját, mintha attól tartana, hogy elszökik.

Kincsey Mátyás uram félig önkívületi állapotban ment a csauz mellett, midőn egy nagy palota ajtaján beléptek s öt perc múlva már a nagyvezir méltóságos színe előtt volt. A vezir, ki élte delén állott, híres volt harcairól, kit a szultán ki is tüntetett ebbeli érdemeiért. De jószívűségéről még híresebb és népszerűbb egész Törökországban. Nevezetes volt még sikkes tréfáiról, mert sportszerűen üzte ezt mindenütt, ahol csak alkalom kínálkozott erre.

Kara Musztafa, mikor meglátta Abdakiert, meghitt szolgáját a gyaúrral karján, elnevette magát s méltóságteljes arccal kérdé:

— Mit kívánsz jó Abdakier, mért hozod ezt a gyaúr a karodon a palotamba?

— Méltóságos nagyvezir, ez csak félig gyaúr, mert magyarországi, Pécssett lakik s beszél a bosnyák nyelvet, tehát félig-meddig a mi nemzetségünkhöz tartozik. Tudtam — folytatja a csauz — hogy a nagyvezir szeretne egyetmást Pécsről hallani, én tehát méltóságod színe elé hoztam ezt az embert, ki ismeri Pécs városának minden zegét-zugát, kivel véletlenül kötöttem ismeretséget.

— Coulon ur, ön kiválóan tud engem alakítani. Tegnap alkalom volt róla meggyőződni. Csak egy csekélység hiányzik hozzá, hogy a kép tökéletes legyen! azonban ez oly művészre nézve mint ön, szintén fontossággal bír.

— Mi legyen ez fenség? — kérde Coulon meglehetősen zavartan.

— Én rendesen egy gyémánt mellűt szoktam hordani, — mondá a herceg, engedje meg, hogy azt önnek felajánljam, hogy így az alakítás annál tökéletesebb legyen.

Erre kivette a tüt s Coulonnak nyújtotta át, ki e szavakkal fogadta el: „Királyi fenség tulságosan nagylelkű. Mint alakítónak: csak utánzatra lett volna jogom.“

Coulonnal a szerencse járt; elvette egy marseilli kereskedő leányát, ki azonban mindenféleképpen üzérkedett. Így a többek között Badenban, Bécsben és Párisban játékházakat bérelt, úgy annyira, hogy végre egészen tönkre ment és csekély évjáradékból élt.

Coulon Alibert közelében maradt, szívesen látott házában társaságot s élcei és kiváló humora miatt mindenütt szerették.

Néha egy-egy névtelen cikket erőszakkal meg az újságokban; több lapnak munkatársa volt, s különösen nagy előszeretettel viseltetett az arcképek iránt, melyekből gazdag tárlata volt.

Csodálatosképen tehetségének köszönhetette, hogy oly arcképek birtokába is jutott, melyekre másképpen szert nem tehetett volna.

Így pl. Ville miniszternek nem volt valami jó képe.

Coulon egyszer kijelentette Grósz festőművésznek, hogy a pénzügyminiszter furfangos és maliciosus arckifejezése egy képen sincs eltalálva, e mellett saját arcának adta meg a képen hiányzó kifejezést. Grószt annyira meglepte a hasonlatosság, miszerint felkérte Coulont, hogy Ville miniszterről vett legjobb képéhez üljön neki. Thierstől és Mole gróftól is vannak arcképek, melyekhez Coulonült.

A mulattató történetek egész sorozatát beszélnek, melyekben a főszereplő Coulon volt, a mint jó barátokat és ismerősöket alakított és előtűnt különböző alakításban mutatta be magát.

Cleonicé.

Napirend 1897. február 27-én.

Naptár: szombat, febr. 27. — Róm. kath. Leánder. — Prot: Leánder. — Gör.-kel. febr. 15.) Onezim. — Zsidó: S. Wajak. — Nap két 6 óra 29 percek; nyugszik 5 óra 25 percek; — Hold két reggel 4 óra 36 percek; nyugszik délben.

Időjárás: hőmérséklet 4 Celsius fok meleg; légnyomás 759 — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változó felhőzet mellett. jelentékeny csapadék nélkül, enyhe idő várható.

Helyőrségi tiszt estély a Nemzeti Kaszinóban. Ath. Legényegyl. jelmezbálja saját helyiségében. Asztalos-szakegylet álarcosbálja gyár-utca 7, sz. Vasasbányatelepi daloskör farsangi dalestélye. Közegészségügyi bizottság ülése a vármegyeházán d. e. fél 10 órakor.

Mohácsi tűzoltók álarcosbálja. Siklósi izr. nőegylet tréfás estélye. Színház: „Marianna.“

(Troll Ferenc alapítványai.)

Troll Ferenc dr., püspöki helynök szerdán kilenc darab, egyenkint 2000 frt névértékű pécsi takarékpénztári részvényt helyezett el a pécsmegyei hivatalnálörök alapítványképen. Az alapítványul szolgáló részvények közül egy darab részvény a káptalani helynöknek már régebben tett 20 ezer forintos alapítványának a kiegészítésül fog szolgálni, úgy hogy ezentul mind a 22 egyházmegyei kerület egy egy tanítóját lehet jutalmazni évenként 50 forintnál nagyobb összeggel. A többi nyolc darab részvény „Troll Ferenc alapítvány“ nevével együtt kezeltetik s évi osztalékai az alapító és annak jogutódai halála után három egyenlő részben a következő célra fordítatik: 1. az egyházmegyei szűkölködő papok segélyezésére régebben tett 24 ezer frtos alapítványa kiegészítésére, hogy így az egyházmegyében az eddigi 12 nél több kaphasson évi 100 frt segélyt; 2. az egyházmegyei rk. tanítók segélyezésére tett 22 ezer frtos alapítvány növelésére s végül 3. a leányiskolával kapcsolatos nagymányoki apácázárda javadalmazására. A nagylelkű főpap ez újabb alapítványaival ércnél maradandóbb emléket állított humánus szellemének, melyet áldani fog áldozatkész ségeért a késő utókor is!

— (Szabadságolás.) Schlippenbach István gróf vezérőrnagy, a pécsi honvédlóvas dandár parancsnoka, tegnap kezdte meg három óra terjedő szabadságidejét. Schlippenbach gróf, mint illetékes helyről értesülünk, a májusi kinevezések alkalmával altábornagygyá fog kineveztetni, s mint ilyen végleg nyugalomba vonul. Ebben az esetben lakását is Debrecenbe fogja áttenni.

— (Kinevezés.) A pénzügyminiszter Scharl Gusztáv végrehajtót a pécsi m. kir. pénzügyigazgatósághoz kataszteri irratári kezelő tiszté nevezte ki.

— (Kézd i Juliska esküvője.) Színházunknak a Himen rózsaláncai közé vonuló kedvelt énekesnője, Kézd i Juliska, jövő hó elsején (hétfőn) reggel 8 órakor tartja egybekelését Müller Nándor dr., kaposvári ügyvéddel. Az anyakönyvvezetői hivatalban történt polgári kötés után az új pár az ev. református imaházba megy, hol frigyüket egyházilag is megáldatják. Kézd i Juliska a jövő vasárnap szándékozott elbucszni a pécsi közönségtől és a szinpadtól, de a bucsufellépés elmarad s a kedvelt színésznő minden bucsu nélkül tér át a szinpadról a házaselet boldog révébe.

— (Halálozás.) Skolnik József, nyugalmazott körerdész, tegnap délután 3 órakor életének 75 ik évében meghalt. Temetése holnap (szombaton) délután 4 órakor lesz az alsóhavi-utca 12. számú házból a budai külvárosi temetőbe. Az engesztelő szent misét ugyanaznap reggel 8 órakor tartják lelkiüdvéért az Ágostontéri templomba. Az elhunytat hat gyermeke, köztük Skolnik Géza ágostontéri népiskolai tanító és nagyszámu rokonság gyászolja.

— (Közeledik a sorozás.) Mikor a farsangot temetjük, akkor virrad fel a legénynépre a szép napok kora: kezdődik a sorozás, melynek tartama alatt hangos lesz falu, város, a sorozásra behívottak daltól, a mik hirdetik országnak-világnak,

— Mindenesetre nagyvezir, az egy felejthetetlen emlék.

— Mondd tehát Nincsey (most már a nevének akarta szólítani), el tudnád-e te azt a követ hozni nekem?

— Oh, hatalmas vezir, az nagyon sokba kerülne, én pedig csak egy szegény bérkocsis vagyok . . .

— Soh'se törődj azzal, ha nincs pénzed, adok én annyit, hogy jut is, marad is. — feltéve, hogy hiven teljesíted megbízásomat.

— A nagyvezir . . .

— Csitt! — mondá Kara Musztafa — adok neked ötezer frt előleget utiköltségül s ha a követ meghoztad, még ötezer aranyat kapsz, de csak úgy, ha sértetlenül hozod el. Azonban, ha valahogy el találsz törni, kárba veszett a munkád.

Kincsey persze megörült ennek a gazdag ajánlatnak s ígérte, hogy még egy morzsa sem fog lelesni a kőből.

Felvéve az ötezer frtot, lóhalálban hajtott haza, Magyarországra, hogy a szóban forgó követ visszahozza. A nagy hajtásban az egyik lóva kidőlt s kiadta paráját. De mit törődött ő mindezzel — hisz volt elég pénze, hogy másikat vegyen, hát még, ha az ötezer aranyat megkapja!

Végre megérkezett Pécsre s itt haladék és nyugvás nélkül, be se nézve otthonába, sietett a számarkuthoz egy maga mellé rendelt emberrel, ki segédkezett neki a kőnek a kocsiában való elhelyezésénél.

Fél kocsit megraktak szénával s így nagy óvatossággal beemelték a követ. Társa, ki majd beleszakadt az emelésbe, a pokol összes ördögeit kívánta felfogadja nyakára, hogy mért nem fogadott fel még egy embert. De végre fenn volt a kő a kocsin minden nagyobb baj nélkül. Felül szintén befedte szénával, betakarta a pakróccal, mert hátha esős idő talál lenni és elázik — gondolta magában. — De arra nem is gondolt, hogy hisz ez a kő már talán több mint száz esztendőnél kint van az Isten szabad ege alatt és — még sem ázott el.

Most tehát már készen volt és elindult ismét a hónapokig tartó utra. Persze, még egyszer annyi időt vett igénybe a visszamevet, mert most csak lépésben haladhatott.

Vannak az embernek sok esetben olyan órái, amikor azt hiszi, hogy az idő kerek megakadt. A mi hősnök is úgy járt most s azt hitte már, hogy örökkévalóságig tart az utja. De végre is, minden mulandó s ő is elérte célját. Törökországban volt.

— Még egy fél nap, s végre valahára birtokában leszek az ötezer aranynak — mondogatta magában Kincsey.

Mikor a nagyvezir palotája elé ért, Kara Musztafa éppen az ablak mellett csibukozott s lekiáltott neki, hogy csak hajtson be az udvarba.

Keveket kellett itt Kincseynek várakozni, mert Kara Musztafa néhány perc alatt ott termelt az Abdakierrel.

— Allah hozott — mondá a nagyvezir — tehát meghoztad a követ sértetlenül?

— Meg — mondá Kincsey — de nagyon lassan haladhattam, mert mindig attól féltem, hogy valahogy el talál törni.

— No, nem baj, csak hogy itt vagy — mondá a vezir nevetve. — Abdakier, segítsd a követ leemelni a kocsiról és hozz egy nagy kalapácsot.

— Ugy ni! — most fogd azt a kalapácsot — mondá Kincseynek és üss reá vele.

— De hatalmas nagyvezir! — mondá hüledezve Kincsey — hát mért kötötted akkor a lelkemre, hogy valahogy el ne törjem a követ utközben, ha most el akarod törteni?

— Csitt!! egyszóval sem! Azt tedd, a mit parancsolok.

Kincsey tehát jónak látta engedelmessékedni s kezébe vette a kalapácsot. De mintha attól tartana, hogy egy csauz meztelen karddal áll a háta mögött, ki, ha a követ összetörte, a fejét leszelve. Gyanusan nézett körül, s nem merte megemelni a kalapácsot.

— Nos, te hitetlen kutya! — hát hány-szor mondjam, hogy üss rá!?

Kincsey most felemelte a kalapácsot és gyengén ráereszté a kőre.

— Jobban üsd! hisz nem neked fáj — nógatja a vezir.

Ráütött már másodszer, de a kő még mindig nem törött el.

Kara Musztafa most már dühösen ordított reá, úgy, hogy Kincsey megijedt . . .

hogy mégis csak gyöngyület a katonáélet, a mig — bele nem kell harapni. A sorozás vármegyénkben a jövő hó 1-én veszi kezdetét, tehát hétfőn s a közös hadsereg részéről Brillmayr Antal alezredes, hadkiegészítési parancsnok elnököl rajta, ki mellé Tircsa Károly, főhadnagy lesz beosztva, mint sorozó tiszt; a honvédség részéről Horváth Sándor százados és Tóth István hadnagy vesznek részt a sorozó bizottságban. Járásonkint a behívott hadkötelesek száma következő: a siklósi járásban 642; a dárdaiban 1022; a mohácsiban 995; a szentlőrinciben 653; a pécsi járásban 650; a pécsváradiban 828; a sásdiban 1040. Végül Pécsen a sorozásra behívottak száma 477. A pécsi 19. honvédség-allegezred hadkiegészítő területébe tartozván még Tolna és Somogy megyék is, e megyékre nézve is kijelöltetett már a katonai sorozó bizottság; az egyik Krischanich András őrnagy és Bodiky Dezső főhadnagyból áll s márc. 1-től ápril 25-ig soroz Tolnamegyében és Somogy alsó részén; míg a másik Krantzl Károly őrnagy és Török László főhadnagy részvételével Somogy többi járaiban végzi a sorozást s befejezi március 30-án Kaposvárott.

— **(Tyukhusra éheztek.)** Közledvén a farsang utolsó három napja, a mikor a derék IV. Henrik francia király mondása szerint minden balandó azt szeretné, ha egy tyuk lenne a fazekában, — az ismeretlenség homályában rejtező csirkefogó urak is nekilátnak, hogy tyukhuslevest ehessenek a farsang utolsó napjaiban. Aztán ugyis beáll a bőjt, a mit ha esetleg a börtönben kellene kihuzniok, nem nagyon bánnák, ott legalább ingyen kocszital látnák el őket a böjti napok alatt is. A csirkefogó urak imigy okoskodván, az éjszaka homályában tolvajuttra vették magukat s végre is úgy hajnali 3 órakor Weissenbach József, malom-utca 20. szám alatti lakos tyukolja előtt állapodtak meg. A tyukól bentvan — természetesen — az udvar

akkorát ütött harmadszor a köre, hogy az rögtön négyfelé vált. Oh, de csudák csudája! mit látott most Kincsey. Egy garmada aranyat, mely mint a nap fénye, vakítólag hatott reá s ijedtében majd a földhöz vágta magát. Annyi pénz volt ez, a miért egy várost meg lehetett volna venni.

A vezirnek most már eltűnt arcáról a szigor kifejezése s mosolyogva fordult Abdakierhez:

— Nos, Abdakier, apád mint leggazdagabb ember élt hajdan Magyarországon s meg is halt ott; téged kiűztek a kutyahitű gyaurok s itt mint a legszegényebb csauz tengetted eddig az életedet. Most azonban vége a szegénységnek, gazdag ember vagy ismét; itt van boldogult atyádnak vagyona, mely jogszerűen csak téged illet. — Te pedig — fordult most Kincseyhez a vezir, ki még mindig mereven bámult a garmada arany mellett — most már látod és tudod, mért mondtam hogy utközben össze ne törd a követ. — Fizesd ki Abdakier az ötezer aranyat ennek a boldognak s tégy a tetejébe még hét krajcárt, vegyen rajta selyemzsinórt.

Ha akad t. olvasóim közül valaki, ki nem hinné el a fent leírtakat, az menjen Törökországba s ott megtalálja ezt a történetet feljegyezve a nagyvezir, Kara Musztafa jegyzeteiben.

Horváth György.

hátulján; hogy odáig érhesse, egyszerűen bemásztak az udvar kerítésén. De a tyukól be is volt lakatolva; hogy a benne levő tyukokhoz hozzáférhesse, tehát, még egyszerűbben feltörték az ajtót. Így aztán hozzájutottak az ólban levő három darab tyukhoz, melyeket el is emeltek. A betöréses lopást a gazda csak reggel vette észre; mikor ugyanis a tyukokat ki akarta eresztetni az udvarra, akkor látta, hogy az ól ajtaja fel van törve és a három tyuk nincs sehol. A lopást bejelentette a rendőrségnél és most megindult a nyomozás a tyuktolvajok után, a kik mire kézrekerülnek, bizonyára nem lesz a fazekukban egy tyuk sem, mert mind a hármát jó étvágygyal be fogják addig kebelezní.

— **(Ipartestületi közgyűlés.)** A pécsi általános ipartestület jövő hó 12-én tartja évi rendes közgyűlését a városháza közgyűlési termében. Kezdeté délelőtt 10 órakor.

— **(A mohácsi dereglyések.)** Az a sokat hánytorgatott mohácsi „sokác-dereglye“ kérdése — úgy látszik, végre valahára a megoldás stádiumán is keresztül jutott. Mind a nyolc társulat — írja tudósítónk — miután azok minden egyes tagjának neve be lett a közigazgatási hatóságoknál jelentve, megkapta a miniszteriumtól a felső révben való közlekedésre az engedélyt — saját maguk céljára kizárólag. Az igaz, hogy ez az engedély bizonyos felszerelési feltételekhez van kötve. Van is azután ezek közt olyan is, aminek a neve abszurdum. Most már Mohács ismét nagy hirre tehet szert messze vidéken, mert ha valaki nem tudja ennek a szónak értelmét felfogni, csak küldjék el Mohácsra, hogy nézze meg a sokác-dereglyékre hivatalosan ráerőszakolt vaskorlátot — kötélből. Hivatalos szakatura, megtestesülve. De ez még nem minden! Mohács most már az is be van bizonyítva, hogy lehet ám a szegény népet, mely a bocskor árát is alig bírja összekuporgatni, rákényszeríteni, hogy muszáj csizmában járni. Ugyanis olyanféle bejáró hidat csináltatnak a dereglyékhez, hogy bocskorban nem lehet, beakasztani az oldalra, mert az elmerül még a hideg vízben is. Ilyen különlegességekkel kellene most már Mohácsra, a felső révben saját céljaikra a közlekedési engedélyt nyert „sokác-dereglye“ ket ellátni. De ha egyszer a miniszterium elrendelte — muszáj. Még itt lenn nem fogyott el a türelem. Mifelénk még nem járnak az izgatók. Ami az egyéb felszereléseket illeti, van közte egy pár újabb intézkedés is, azzal kibékültek az öregebb sokácok is, sőt hasznát is csakhamar beláták. Meg is van minden a legkisebb darabig. Csak az a vaskorlát-kötélből, az nem tetszik. A csütörtökön tartott hivatalos vizsgálat alkalmával a hajótulajdonosok a helyszínén be is bizonyították annak nemcsak célszerűtlenségét, hanem életveszélyességét is úgy emberre, mint állatra nézve. Csütörtökön volt Mohácsra a hivatalos vizsgálat megtartva a felsőrévben közlekedési engedélyt nyert sokác-dereglyék fölött. A bizottságban részt vett Kószits Kamill megyénk főjegyzője, Kovácsffy Kálmán főmérnök, az állami építészeti hivatal főnöke Pécsről, Trixler Károly, a mohácsi járás főszolgabirája. A helyszínén megjelent Jagits József, a ke-

rület országos képviselője is. A bizottság nagy szigorral szemlélte meg minden egyes dereglyében a miniszterium által előírt felszerelést; hivatalos lelkiismerettel konstataálta az itt-ott tapasztalt gyengeségeket, vagy a még csak alig mutatkozó korhadtságokat, utasítást adván azoknak újakkal leendő kicserélésére.

— **(Gondnokság alá helyezés.)** A pécsi kir. törvényszék Paksy Lajos, siklósi lakost, elmebaj miatt gondnokság alá helyezte.

— **(A büntárs.)** Megirtuk régebben, hogy Mohácsra a dunagőzhajós társaság kárára nagyobb szénlopást követtek el a Paddi testvérek. A csendőrség előtt az elfogott széntolvajok azt vallották, hogy a lopást Hermonikás Sándor, ugyanottani lakossal együtt követtek el s e vallomás alapján a csendőrök most Hermonikást is letartóztatták. Az be is ismerte a bűnrészességet, sőt megnevezte Borbély István és Bárdos Kálmán ugyancsak mohácsi lakosokat, kiknek a lopott szenet eladta. A teljesen kiderített lopás ügye most a pécsi törvényszék elé kerül.

— **(Tejes baleset.)** Ma reggel hét óra tájban egy árpádi tejes asszony a Teréz utcán véletlenül megcsuszott és hanyatt vágódott a kövezeten. A két kezében emelt két kanna tej a másik pillanatban már szerte folyt az utcán; néhol azonban piros vér is vegyült a fehér tejbe, mert az asszony az esés következtében betörte a fejét és kezén is súlyos sérülést szenvedett. Sebeit a kórházban kötötték be s aztán üres kanuáival hazafelé vette útját Árpádra.

— **(C-dur és trubadur.)** Mulat a vendég, huzatja a nótát és szórja a pénzt. A primás (az egyik malacbandaé) hajlong ide-oda a repülő bankók után. Egyszerre rákiált a vendég:

— Ácsi! Nem jól huzod, mert ezt a nótát nem c, hanem a d-durból kell játszani.

A cigány megsértődik, hogy a tudományát kétségbe merik vonni.

— Hisen kérem nagyságos ur, nemcsak a csédurbul, dedurbul, de még a Trubadurbul is tudok én játszani!

— **(Cimeres tolvaj.)** Tegnap este egyik pálya-utcai kocsmában Füle Jakabné, magyarsórosi asszonyt meglopták. Az asszony egy fiatal menyecskevel érkezett a kocsmaiba, hogy ott megvacsorázzék és aztán haza menjen a falujába s a lopást ez a fiatal menyecske követte el. Valahogy kicsente az asszony kosarából annak pénztárcáját, melyben egy ötforintos és 87 krajcár aprópénz volt s azt zsebre tevén, kinézett egy kicsit az udvarra, de bizony nem tér vissza. Füléné éppen fizetni akart a vacsoráért, kereste a pénztárcáját, de az nem volt a kosarában. Persze, mikor a menyecske nem jött vissza, hanem bucsu nélküli odább állt az udvarról, a megloptott asszony azonnal reá kezdett gyanakodni. Azonban hogy ki volt, azt nem tudja s egyetlen utmutató a tolvaj menyecske nyomozására, egy hatágu koronával díszített zsebkendő, melyet az asztalon felejtett s melyen K. V. betűk olvashatók. A cimeres tolvajt most keresik s nem lehetetlen, hogy a zsebkendőt is úgy lopta valahonnan s a K.

V. betűk nem az ő nevének kezdőbetűi s a legjobb esetben így lehet őket értelmezni: **Ki volt?!**

Varázsgyűrűk legújabb rendkívül finom, elegans kivitelben, igazgyöngy, rubin, nemes opálokkal ékítve 5 frttól 14 frtig. Legszebb jeggyűrűk, legdivatosabb női órák, lánczok, karkötők, fülbevalók, valódi ezüst evőkészletek, asztali állványok, czukordobozok, gyertyatartók, serlegek, babérkoszorúk, sétatartók stb. a legnagyobb választékban egyedül

SCHÖNWALD IMRÉNÉL

Pécsett, Király-fő-utca, a Hattynépuületben szereshetők be.

Művészet, irodalom.

○ **Charlie nénye.** Közönségünk tegnap este bizonyára a Pewny Irén mai vendégszereplésére való előkészületekkel volt elfoglalva, hogy nem ért rá a színházba benézni s mulatni a „Charlie nénye“ bohóságain. Feltűnően üres földszint előtt folyt le az előadás, de akik ott voltak, igazán derült estét élveztek. Az igaz, hogy **Boross Endre**, ki **Frank Babberley** szerepében **Follinusz** örökét vette át, mögötte maradt elődje finom játékanak, de a vastag komikum, a melyből ez a szerep szöve van, megengedi a tulzásokot és **Boross** határozott sikert is aratott kacagtató alakításával. **Erdélyi Jack Chesney** szerepében igen otthonosan mozgott,

mit már kevésbé mondhatunk **Fürediről**, ki **Charlie** szerepében éppen nem tudta feledtetni **Mészáros tavalyi** alakítását. **Polgár (Spittique)** és **Laudai (Chesney baronet)** a régi jók voltak. Jelentékenyebb női szerep alig van a darabban, de azért **Polgárné**, **Hegyesi Róza**, **Bodroghy Lina** és **Somoogyiné** elég kellemmel személyesítették a szerző által nagyon kevés figyelemben részesített női alakokat.

○ **Mariana.** José Echegaray, a híres spanyol drámaíró, ily című új darabja került szombaton színpadra a színházban. A darab meseje a következő: **Mariana** anyját, a ki férjes asszony volt, elcsábították; a regény vége: elhagyatottság, nyomoruság, halál. **Mariana** imádta az anyját s megesküdött, hogy anyja balsorsáért boszút fog állítani az egész férfi nemem. De nemcsak az anyját kell megboszulnia, hanem önmagát is. Anyja halála után visszakerült apjához, s az a rideg ember férjhez adta őt valakihez, akit életében nem látott soha, csak egyetlen egyszer látott: a halálban. Vőlegényével tudniillik helyettesítés útján esküdött meg, s mikor először kellett volna találkozniok, férje már halott volt; megölték párbajban, egy ballerina miatt. Bizonyára érthető, hogy eme tapasztalatok után **Mariana** egy csepetsem bizik a férfiakban, sérthető az is, hogy boszúvágyában nagyon elgyöttri a szegény **Dánielt**, a ki halálosan szerelmes volt belé. De **Mariana** maga is beleszeret **Dánielbe**. Egy kis hijja, hogy feleségül nem megy hozzá; ekkor azonban kiderült, hogy **Dániel Montoya** fia, annak a **Don Felix d'Alfaradon**nak, a ki **Mariana** anyját tönkre tette. Mikor a titok kipattan, **Mariana** szakít **Dániellel** s férjhez megy **Don Pablohoz**. A dráma csak a ne-

gyedik felvonásban rejlik, s tagadhatatlan, hogy ez a negyedik felvonás bővelkedik szép momentumokban. A negyedik felvonásban tudniillik a következő történik: **Mikor Mariana Don Pablo**nak nyujtotta a kezét, **Dániel** egyszerűen nem értette meg, hogy mi történik vele. Egy perccel előbb még arról beszéltek, hogy egymáséi lesznek s egy pár pillanat, ime **Mariana** kijelenti, hogy **Don Pablo**hoz megy nőül! Tehát ez az asszony kegyetlen játékot üzött vele. Felháborodik, kifakad, s azzal rohan el, hogy **Mariana**ék még meg fogják emlegetni **Dániel Montoyát**. Ennek a jelenetnek persze párba a következőzése; a párbajban **Dániel** megsebesül, de mire a függöny legördül, már ki is gyógyult sebeből. **Don Pablo** és **Mariana** éppen most jött vissza az esküvőről. **Mariana** nyugalmat óhajt s a férje magyarázatokat kér. „Tudom, hogy nem szeretsz; de hát mért jöttél hozzám feleségül?“ **Mariana** megadja a magyarázatot. „Mert gyöngé vagyok. Azt akartam, hogy legyen kire támaszkodnom. Hogy legyen valakim, aki ne engedjen elbuknom.“ **Don Pablo** meglepészik ezzel a magyarázattal s visszavonul. **Jó Dániel**; belopózott az új házasság lakásába, mindenre kész. **Mariana** megrendül; megbán mindent: hisz csak **Dánielt** szereti. Amaz követeli, hogy szökjék meg vele. **Mariana** már erre is kész. De ahogy az öltözeti sürgeti, zaklatja, feltámad a gyermekkori emléke; eszébe jut, mikor **Don Felix** megszóktette anyját. Nem, soha! Beszólítja a férjét, s oda kiált neki: „Tudd meg, hogy ezt szeretem, s hogy mindig fogom szeretni.“ **Don Pablo** megtartja, a mit ígért, s megvédi jogait. És pedig fegyverrel. **Mariana**nak meg kell halnia, mert máskülönben a **Dániel**é. A férfiak aztán majd újra párbajoznak, a mivel a darab véget ér.

A terem ablakaiból vöröses fény árad ki, de lenn a kertben nyugodt homály terül el.

Itt a csillagos ég alatt, a mely legalább kettőjük — **Vanda** és atyja — szemeiben a legkomolyabb tanu szerepét teljesíti, köti össze **Wiek** ur az ifju pár kezét.

Aztán visszatérnek a terembe, hol hirtelen csönd állt be, s a kastély ura meghatva hirdeti ki leányának eljegyzését **Holberg** Leoval.

Általános mozgás és zajos üdvriadal követte ezt a kijelentést; a banda tust fujt a kertben.

Az üdvözlések elhangzása után a háziur az egész társaságot egy sétára hívta fel a parkba.

Szines lampionokkal telt diadalivek sugárzanak itt s a kastély s az uradalom összes cselédsége, vadászok és inasok, béresek és lovászok álltak sorfalat fáklyákkal, hogy megvilágítsák az erdei utat.

A bandával az élén kanyarog a zajos társaság a néma vadonságon át le a tengerpartra.

Itt megállnak, a zene elhallgat, a faklyákat eloltják. A tenger feketén terül el, csak gyenge hullámfodrok csókolják a partot.

Wiek papa a nézők csoportjától kissé távolabb az erdőszélen foglalt állást, de nem sokáig maradt magára; **Waldemar** ur csatlakozott hozzája.

— **Pompás** éjjel — mondja ez. Hangja, dacára csengő voltának, **Wiek** urat, most a sötétben, sajátságosan, kellemetlenül érinti.

A parton egyszerre kékes láng gyulad ki, mindjárt rá egy röppentyű száll zugva a magasba, szikrázó fényvet ir le a felhőtlen égen és hangos pukkanással robban szét, utána következik a második, harmadik — tűzke-

hivnak — azt is rebesgetik, hogy ez csak álnév — előkelő modorúnak látszik, a mi pedig leányát illeti . . .

Holberg Egon látta őt közvetlen közelből. Egy sétatlovaglás alkalmából a parton.

— Azt mondják, nagyon szép — mondja **Vanda** legyezőjét forgatva s önkéntelenül az idősb **Holbergre** esik tekintete.

— De néma — bátorkodik a növelő nő pirulva megjegyezni.

— Azonban semmi esetre sem siket — vág közbe **Egon** mosolyogva — mert kísérelését, az öreg urat, látható figyelemmel hallgatta.

— Es ön ezt a rejtélyes, hogy ne mondjam, kalandos párt meghívta? — kérdé egy rózsaszínű fejdíszben pompázó hölgy **Wiek** urat.

— **Bocsánat** asszonyom — mondja ez, ki ma kastélyát az egész világnak megnyitotta volna — az ismeretlenek, visszavonultságuktól eltekintve, a legjobb hírnek örvendenek a vidéken. Az öreg ur nagy tudós hírében áll, a wittenhagenieknek ő az orvosa, jogtanácsosa, s aztán különösen a szegény leánynak akartam egyszer örömet csinálni.

— **Waldemar** ur és **Waldemar** kisasszony! — jeltenti egy szolgál.

— **Lupus in fabula** — mondja **Holberg** Egon. A társaság különböző csoportozatai mind együvé verődtek. Mindenki látni akarja a belépőket, kiknek titokzatos életmódja halás beszéd tárgyát képezte már régen a környék kávéházainak.

— Nagyon szép — mondja **Vanda** társalkodónőjének

Törvényszék.

§ **Sikkasztó ápoló.** Megirtuk nemrég, hogy a pécsvárosi kórházban Gombár István, kórházi ápoló, a betegektől elszedte a náluk levő kis pénzecskéjüket, azzal, hogy pénzt nem szabad náluk tartani s aztán nem is adta nekik vissza, hanem elsikkasztotta, a maga céljaira használván fel. Ily módon hat beteget károsított meg, a mig nyomára jöttek turpisságának. Már a rendőrség kezei között töredelmesen beismert mindent s így a vizsgálóbírónak nem igen akadt vele dolga, úgy, hogy ügyében a végtárgyalást már a mai nap meg is tarthatták. A minnek eredménye pedig az lett, hogy a törvényszék a sikkasztó ápolót, hatrendbeli sikkasztás vétségéért, félévi fogházra ítélte. Az ítélet jogerős lett.

§ **A bosnyák barátok tolvaja.** A pécsi bosznita barátok klastromában szolgáló minden, Binder Gáspár, pár héttel ezelőtt meglopta a klastrom főnökét, pénzt és ruhásműt emelve el annak szobájából. A rendőrség — mint annak idején meg is irtuk — elfogta még aznap a tolvaj szolgát, a ki beismert mindent s át lett adva a királyi ügyészségnek. Ügyében a pécsi kir. törvényszéknél ma tartották meg a végtárgyalást s mivel már rovott multja van, elítélték másfélévi börtönre. A vádlott nem sokalta a büntetést s így az ítélet jogerőssé vált.

§ **Megölte a felesége csábitóját.** Ismeretes lapunk közlése után a nagyközönség előtt Pocskai Józsefnek a bűntügye, aki

megölte a felesége csábitóját. A törvényszék annak idején kétévi börtönre ítélte ezért Pocskait s most az ítéletet a tábla is helybenhagyta. A mai ítélethirdetésen Pocskai felebbezést jelentett be s most a kuria fog ügyében véglegesen ítélni.

A KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.†)

Vettük és közöljük az alábbi sorokat, mint elismerő bizonyítékát annak, hogy a Polgári Daloskör mily szép sikerrel felel meg a nyilvános szerepléseihez kötött várakozásnak: „Tekintetes Szerkesztő Ur! Miután a tegnapi napon többed magammal alkalmam volt a f. évi március hó 2-án, vagyis hushagyó kedden a „Pécsi Polgári Daloskör“ által rendezendő farsangi dal- és táncestélyen előadandó énekek és bohózatok főbróján jelenlenni s ott végig hallgatni, ennél fogva vagyok bátor Tekintetességedet egész tisztelettel az iránt felkérni, miszerint becses lapjának legközelebb megjelenő egyik számában a „Közönség köréből“ közlendő rovatban felvéve közölni sziveskednék. Miként a tegnap megtartott főpróba után ítélve, tökéletes és precize betanulás és előadás mellett valóban mulatságos és élvezetdus estély eltölthetése kínálkozik a közönségnek, s valóban nem tudná megmondani az ember, hogy a kellő gondnal és műziséssel megválasztott műsor 8 száma közül melyikét emelje kitüntetőleg ki, mért is bátor vagyok a végighallgatott műsört itt egyszerűen közölni, n. m.: 1 „Népdalok“ férfikar, Huber

(Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a Szerk.)

K.-tól. 2. „Fatzke“ Winter E. től. Tréfás magán jelenet, 3. „Bayerné és Gayerné“ Tréfás női kettős. Baselt F.-tól. 4. „Fülemüle és Csiz“ Lecoque „Nap és Hold“ című jeles operettjéből. Női kettős. 5. „Daloskör a törvény előtt.“ Tréfás férfikar Simon E.-tól. 6. „Veterán és 8 leánya“ Weintur M.-tól. Előadva 8 női és egy férfi tag által. 7. „Májusban.“ Vegyes kar. Weindt R. től. — Mégis azon megjegyzéssel, hogy a „Fatzke“ s a fentebb kihagyott „Borzalmas história“. Tréfás férfi hármas, Kreymanntól, „Fülemüle és Csiz“, a „Veterán és 8 leánya“ és végül „Májusban“ vegyeskaru keringő, a műsor legkiválóbbjait képezik. Meggyőződésem az, miszerint ezen estélyen a „Pécsi Polgári Daloskör“, ismét fényes tanujelét fogja adni annak, hogy mennyire életképes, mert annak minden egyes tagja kiváló ügybuzgalommal és dicséretes szorgalommal vetekezik egymással, hogy a vezetésben kitűnő elismerésre érdemes, ügybuzgó és fáradságot nem kimélő derék alelnökük Kaufmann Lajos és jeles képzettségű karnagyuk Vész Albert urakkal erről a Nagyjérdemű Közönség és műértők előtt is újabb bizonyítást és tanúságot tegyenek, miért is szerény nézetem szerint elmaradhatatlan, hogy e „Daloskör“ sok nehézség és küzdelem után a „mostohaság“ megváltoztatásával mielőbb a közönség nagyobb s teljes mérvű felkarolását és pártfogását kiérdemelve és kiviva, saját kulturális céljainak gyarapítására és fejlesztésére, egy közcél felé minél hathatósabbban, buzditólag élvezze. Többek megbízásából is, tiszteletteljes kérésem ismétlésével vagyok a Tekintetes Szerkesztő Urnak, Pécssett, 1897. évi február hó 20-án, kiváló tisztelettel alázatos szolgálja

hertelendi Hertelendy Lajos,
hajóskapitány.

— Arcsinét nagyon élénknek találom — válaszolja ez köteleaségtudóan.

— Tej és vér — gunyolódik Vanda — mint a libapásztornok, a kikből a mesében hercegnők lesznek.

Leo némi megütközéssel tekint menyasszonyára, aztán szemügyre veszi Waldemar kisasszonyt.

Igen, ő szép, hódító, ellenállhatatlan szépség! Arca alakja — és hogyan köszön — mily szemérmesen pirul s mégis oly kellemes és biztos a fellépése! Leonak nem csak szemei lángolnak fel szokatlan tüzzel, egész szive eléje dobog ennek az idegenből jött bájos leánykának. S mintegy a hatást növelni, a parkban elrejtett zenekar rágyújtott egy zajos nótára.

Vandában ezalatt ismét felülkerekedett jószívúsége s Helénhez sietve testvéreként üdvözölte őt.

A terraszmár alig képes befogadni a vendégek seregét, mely csakhamar a parkot keresi fel. A pompás természet, a kastély széles márványlépcsőzetével, a zene — mind mély benyomást gyakorol az érzékekre; még a legközömbösebbnek is gyorsabban kering a vére s örül az életnek. Még Wiek ur jó kedélye is visszatér: boldogan szemléli leányát, ki új barátnője karján sétálgat s el van ragadtatva Helén által.

— A legérdekesebb leány, kit valaha láttam — mondja az ifjabb Holbergnek — és éppen nem tetszelgő; modorában van bizonyos veleszületett előkelőség: szóval, igéző jelenség.

A papa, a wittenhageni remete, már kevésbé bájolta el; arca — így közelből szemlélve — baljóslatnak tetszik neki, emlékezteti valakire, de nem tudja kire, — jó barátokra semmi esetre sem.

Alkonyattájban a társaság visszatért a fényesen kivilágított földszinti terembe, a hol Wiek kisasszony zongoraművészetét mutatta be, Holberg Egon pedig kifejezésteljesen, de kevés iskolázottsággal egypár dalt énekelt.

Utóbb, mialatt Vanda néhány katonatiszt bókjait fogadta, Leo Waldemar kisasszonyhoz fordult:

— Ön bizonyára nagy kedvelője a zenének?

— Szabad válaszának eléje vágnom kisasszony?

Helén gyors pillantást vetett a második kérdőre, egy fiatal diplomatára, a ki a zongoránál segített a hangjegyeket forgatni. Keskeny, halvány, csupasz arca volt, magas homlokkal, fürkésző szemekkel és finom metszésű ajkakkal.

— Ha azt hinné talán, hogy nem szeretem a zenét — válaszolt Helén némi habozás után — akkor csalódik. Anélkül, hogy zeneértő lennék, nagyon szívesen hallok a zenét.

— Sokat muzsikálnak Wittenhagenben? — kérdi Leo szívélyesen.

— Bizonyára — vág közbe ismét a másik — a pusztai tengernek sok ember számára különös zenéje van.

— Én nem hiszek szirénekekben — válaszolja Helén hidegen és kimérten.

E pillanatban Leot egy legyező érintette gyöngéden. Csak gyöngéden, mégis összerendezte.

— A papa hivatja — mondja Wiek kisasszony halkán s arca pirban ég — azt hiszem, valami közlendője van.

Holberg karját nyújtja Vandának s a terraszmár felé tart vele, a hol Wiek ur vár rájuk.